

DE CARRIER VAN TOEN TOT NU, IN WOORD EN BEELD.

Door: Jan Buurmeijer (NL)

Fig. 19.—English Carrier.

De eerste melding van het bestaan van een duif genaamd "Carrier" kwam van Willoughby, al in de 17e eeuw (1676). Men moet wel goed in ogenschouw nemen, dat er heel weinig te lezen viel in die dagen en al helemaal niet over zoiets triviaals als duiven. Het woordje triviaal doet vermoeden dat de duif niet erg geliefd werd toentertijd.

Dit is natuurlijk niet waar. Net als vandaag de dag waren er niet veel duivenliefhebbers in Europa, hoewel de happy few (aristocratie dus) wel duiven had. Dit laatste had ondermeer te maken met het feit dat er nog geen kunstmest bestond en duivenmest als zeer waardevol werd beschouwd. Zodoende werden er rechten aan ontleed die lang niet iedereen kon of mocht dragen.

"Onze" Carrier verscheen al vroeg in Engeland uit waarschijnlijk Perzië en omstreken, zeg ik er alvast bij, want het is nooit onomstotelijk vastgelegd waar precies. Wel suggestieve verhalen natuurlijk, maar feiten hierover bestaan er niet. De naam Carrier werd algemeen aanvaard als de naam van het dier. Omdat er ongeveer tegelijkertijd meer beestjes bij deze naam werden genoemd, ontstond er verwarring die ook vandaag nog wel merkbaar is.

Neem alleen het ontstaan van de postduif, midden 19e eeuw; tot voor kort werd algemeen aangenomen dat "onze" Carrier daar een groot aandeel in had. Steeds meer blijkt dat die andere houders van de naam Carrier daar meer verantwoordelijk voor waren: de vroegere Horseman, en vooral de Dragoon, en natuurlijk verschillende Belgische rassen (zie schema Ancestry of Modern Racing Homer). Vandaar misschien dat de naam "The English Carrier" ontstond. In dit verband quote ik een zin van Tegetmeier: *"The term English Carrier may be applied to this breed with strict accuracy, for in no other country do birds exist possessing their characters"*.

Nog een zin, van W.H. Levi: *"The Carrier is commonly called the English Carrier and this nomenclature is correct because the breed is strictly of English origin"*. Ik zou dan ook willen pleiten om de naam, ook in Nederland, te veranderen in "de Engelse Carrier", en als we dan toch bezig zijn, kunnen we misschien ook het kleurenbestand in de erkenninglijst wat bijwerken, want dat is nogal uitgebreid de laatste tijd.

Momenteel weten we dat er in het Midden Oosten sierduiven bestaan die erg op de Engelse versie lijken; de Syrische Bagadet en Perzische Carrier bijvoorbeeld. Maar de duif die ze vroeger in Engeland aangeleverd kregen, leek bijna niet op wat we tegenwoordig onder Carrier verstaan, dus er is aardig wat tijd en werk mee gemoeid geweest om het zo ver te krijgen. Of Levi gelijk had door te stellen dat Engeland "the origin" was, is dus discutabel. Je kunt het veiliger zo stellen dat de Engelse Carrier in Engeland geperfectioneerd is.

Het resultaat mag er zijn: een grote, opgerichte duif met een lange nek en poten en de snavel (doosnavel) wordt afgedekt met een bloemkoolachtige wratstructuur die met de tijd meegroeit. Het aantal kleuren is wel aardig uitgebreid gedurende de jaren.

Waren het heel vroeger alleen zwart, wit, blauw en dun wat de klok sloeg, nu is er een uitgebreid kleurenpalet beschikbaar.

Een imposante duif dus; een bijzondere verschijning. Iemand zei me ooit dat ie ze zelfs wat excentriek vond.

Het zijn beslist niet de makkelijkste duiven om te houden. Ze zijn schuw van aard en nogal schrikkerig derhalve. Maar met een beetje geduld, ook met het fokken ermee (wat ze zelf gewoon kunnen, daar zijn geen voedsters bij nodig!) kom je een heel eind en heb je een monument voor in je hok!

Copyright ©2017 All rights reserved by the Aviculture-Europe Foundation.

Dit is een publicatie uit het online tijdschrift www.aviculture-europe.nl

Nederlandse uitgave ISSN: 1871-6865

U mag deze tekst / foto's niet kopiëren, distribueren, zenden of publiceren
zonder schriftelijke toestemming.